

Čipkárka

LAURA
FRANTZ

Čipkárka

Čipkárka

L A U R A
F R A N T Z

Copyright © 2018 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *The Lacemaker*
by Revell,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-44-7

*Susanne Thorneovej Hightowerovej,
starej mame pred piatich pokolení
a uznávanej virgínskej patriotke,
ktorá počas Americkej revolúcie
zásobovala Kontinentálnu armádu.
Sľubujem, že budeš mať vlastný príbeh.*

1

MÁJ 1775

Elisabeth sa zhlboka nadýchla a uvoľnila sa po intenzívnom hodinovom sústredení. Vystrela sa, pretože ju tlačil pevne stiahnutý korzet, a bolesť chrbta a ramien ustúpila. V lone jej v zástere ležal okrúhly vankúš s novou čipkou, ktorú práve vyrábala. Bola jemná a biela ako snehová vločka. Jej zložitý vzor spletala z dovezeného bavlneného vlákna a už mala hotové takmer dva metre. Bielu čipku mala radšej ako čiernu. Každý skúsený čipkár by povedal, že práca s bielou nitou je milšia.

Zdvihla zrak a zahľadela sa cez moderné anglické okno na žiarivo zelený svet za ním, hýriaci farbami rozkvetu. Jej obľúbené svetložlté ruže a ružovkasté pivónie tancovali vo vetre, čo zavýjal na rohu ich mestského domu. Konečne prichádzalo leto. Už bol takmer jún a blížil sa jej svadobný deň.

„*Oh là là!* Čo to tu máme?“ Spoza rohu spálne k nej doľahol vysoký melodický hlas. „Snáď si len nevesta nevyrába vlastnú čipku?!“

„Nie, Isabeau. Na to by som nemala trpezlivosť.“

„A už vôbec nie na celé svadobné šaty, *merci*.“ Slúžka obišla posteľ s baldachýnom najrýchlejšie, ako jej to podbrušník dovoľoval, držiac v ruke pár pletených pančúch. „Pracovali ste takmer celé dopoludnie a popri tom ste určite zabudli na čaj s grófkou. Lady Charlotte chce s vami prebrať váš zásnubný bál. Vraj naň príde aj lord Amberly s manželkou.“

Keď Elisabeth počula, ako slúžka používa tie honosné tituly, pousmiala sa. Isabeau vyrastala ako prostá hugenotka a šľachta ju udivovala rovnako ako v deň, keď po prvýkrát vystúpila na breh Virgínie. Elisabeth odložila vankúš s čipkou a sledovala, ako z veľkého šatníka vyťahuje dvojce čajových šiat.

„Máte náladu na modré alebo žlté?“

„Žlté,“ odvetila. Lady Charlotte mala žltú najradšej a Elisabeth ju chcela potešiť najviac, ako to bolo možné. Okrem toho ju v guvernérovom paláci čakal prekrásny čajový stolík, ktorý by mohol konkurovať aj britskému kráľovi.

Elisabeth sa pozrela na hodinky, ktoré mala pripnuté na živôtku, a vstala zo stoličky, aby ju Isabeau mohla prezliecť. „Dnes je tak krásne, že si možno grófkou bude chcieť odpočinúť v záhrade. Myslíš, že so sebou vezme aj dievčatá?“

„Dúfam. Čerstvý vzduch a pohyb im prospeje, hoci otec ich v poslednom čase vôbec nepúšťa von.“ Isabeau sa na ňu rozhorčene pozrela. „Pre istotu, veď viete.“

Elisabeth sa usilovala nemyslieť na to. „Lady Charlotte vraví, že slnko by mohlo uškodiť ich pleti. A má pravdu! Len sa na mňa pozri!“ Na nose a lícných kostiach mala síce jemné, no badateľné pehy, ktoré jej pleti dodávali matný výraz. Nedokázala ich zakryť ani hrubou vrstvou púdru. Mohla si za to sama, pretože zase pracovala vonku v obľúbenom kúte záhrady bez klobúka.

„Ste *tres belle*, dokonca aj s pehami,“ povedala Isabeau a pevnejšie jej stiahla korzet. „A máte najelegantnejšieho nápadníka v celej Virgínskej kolónii, či nie?“

„Áno, je jedným z tých elegantnejších,“ Elisabeth si zahryzla do jazyka, aby nepokračovala. Jej snúbenec Miles Cullen Roth bol všelijaký, ale rozhodne nebol z toho istého cesta ako virgínski dženlmeni William Drew, George Rogers Clark a Edmund Randolph.

Isabeau šeptom dodala: „Pochybujem však o jeho láske.“

Elisabeth pohľadom zaletela k pootvoreným dverám spálne. Papa jej vravieval, že príliš dovoľuje slúžkam vyjadrovať svoje názory, pravdou však bolo, že ich priamočiarosť mala radšej než povrchnú zdržanlivosť, s ktorou sa stretávala v salónoch. „Manželstvo je obchodná záležitosť.“

„To tvrdí váš otec,“ odvetila Isabeau zamračené. „Ja som romantička. Ľudia sa predsa berú z lásky, či nie?“

„Vo Francúzsku to tak funguje?“

„*Oui, oui!*“ odpovedala slúžka.

Isabeau bola len slúžkou, ale jej otec nerozhodoval o každom jej kroku. Elisabeth nikdy nebola v jej situácii, a preto len matne tušila, ako asi uvažuje. *Som slobodná. Môžem prestať pracovať a vydať sa, za koho budem chcieť.*

A čo ona? Kým bola Elisabeth Anne Lawsonová? Odraz v zrkadle jej na to neodpovedal. Čo sa o nej raz bude písať v zaprášených historických knihách? Že mala to šťastie – alebo nešťastie – byť jedinou dcérou grófa Stirlinga, viceguvernéra Virgínskej kolónie? Že jej matkou bola vzbúrenkyňa, ktorá používala brko a atrament ako zbraň? Alebo že mala rodokmeň a veno, ktoré jej závideli všetky koloniálne krásavice? Že bola priateľkou a dôverníčkou lady Dunmorovej, ženou Milesa Cullena Rotha a paňou Roth Hallu?

Koniec príbehu.

Jasnočervená pečať na liste bola nezameniteľná, takisto ako rukopis. Noble Rynallt ho prevzal od domovníčky a vo svojom tymawrskom sídle sa uchýlil do ticha pracovne s dreveným obloženíím. Usadil sa v koženom kresle, vyložil si zaprášené čižmy na parapet pod oknom s výhľadom na rieku James a rozlomil pečať.

Musíme rýchlo konať a uvedomiť si, kto sú naši spojenci a kto naši nepriatelia. Nájdí spôsob, ako sa 2. júna 1775 dostať na bál lorda Dunmora v Paláci. Ide predsa aj o dobro Tvojho bratranca. Zisti akékoľvek informácie, ktoré by nám mohli pomôcť.

Patrick Henry

Bol posledný májový deň. Noble už nemal času nazvyš. Jeho bratranec sa mal čoskoro oženiť s williamsburskou krásavicou lady Elisabeth Lawsonovou. Doteraz tomu nevenoval pozornosť ani netúžil byť v guvernérovom paláci, najmä keď išlo o udalosť zorganizovanú na počesť dcéry človeka, ktorý mu spôsobil toľko škody. Lord Stirling bol voči nemu podozrievavý tak ako voči všetkým zástancom nezávislosti a nikdy k sebe nikoho z nich nepozýval. Henry mal však pravdu – ženíchom mal byť jeho bratranec. Pozvánka bola už istotne na ceste, možno sa na ňu len zabudlo.

Noble sa zamračil pri pomyslení, aký rozruch vyvolá, keď sa ukáže na tom bále. Lorda Stirlinga z toho určite porazí. Ale ak sa tak stane, aspoň bude o jedného hlavného odporcu, ktorý bráni Virgínskej kolónii podieľať sa na boji o nezávislosť, menej. A svojou účasťou na bále dá ľuďom na známosť, že už po druhýkrát prestal trúchliť.

Mała dojem, akoby na ňu ten ešte nepokrčený výtlačok *Virgínskych novín* voňajúci čerstvým atramentom a holandským novinovým papierom kričal svadobné oznámenie.

Budúca manželka Milesa Cullena Rotha, sympatická mladá lady Elisabeth Lawsonová, bude čestným hosťom bálu v guvernérovom paláci, ktorý sa uskutoční 2. júna 1775...

V stĺpci lemovanom kvetmi sa uvádzali detaily o tejto dlho očakávanej udalosti spolu s podrobnými informáciami o jej vne, ktoré boli prekvapením aj pre ňu. Noviny na toaletnom stolíku prevrátila naruby a z tváre jej zmizol úsmev. Bola to pre ňu vskutku chúlостivá záležitosť.

Isabeau vycítila zmenu nálady svojej panej a zamrmlala si: „Úbožiaci! Radšej mali písať o tom, že ste veselá a máte kresťanskú výchovu. Alebo že máte len niečo vyše stopäťdesiat centimetrov, plavé vlasy a všetky zuby, až na jeden. A tým jedným je, *Dieu merci*, zub múdrosti!“

„Som williamsburská nevesta,“ vravela Elisabeth, kým jej slúžka skúsenými rukami zaväzovala róbu. „A miestni ľudia si myslia, že o mne môžu písať, čo chcú. Veď som sa tu narodila, tu som vyrastala a tu ma odchovali.“

„Vy im to chvastúnstvo nevyčítate?“ Isabeau sa na ňu skúmavo zahľadela. „Pripadá mi bezočivé, že bežný ľud pozná podrobnosti o vašom vne.“

„Vyznieva to hlúpo. Každý predsa vie, že vo Williamsburgu je dostatok bohatstva. Netreba to zbytočne zdôrazňovať.“

„To povedzte svojmu drahému otcovi,“ povedala Isabeau zamračene. „Dnes ráno kázal lokajovi, aby na trhu rozdával noviny, akoby to boli bonbóny.“ Elisabeth to neprekvapovalo a nič na to nepovedala. Otočila sa, a keď vystrela ruku, aby jej slúžka zaviazala stužky na rukávoch, hodváb zašušťal. Zdola k nim doľahol dupot konských kopýt na vydláždenej ceste.

„Žeby váš nastávajúci prišiel načas? V takomto nečase?“

Isabeau sa pozrela na svoju paniu s prekvapeným výrazom na tvári. Elisabeth sa obrátila k otvorenému oknu a počula už len

ľahké mrholenie. „Pán Roth slúbil, že príde. To je podstatné. Nepovedal kedy.“

„Kedy ste ho videli naposledy?“

„V apríli,“ odvetila Elisabeth zdráhavo a nechápala, prečo sa jej na to Isabeau vôbec pýta. Vedela to veľmi dobre, keďže s ňou bola vo dne v noci. Jej napätý výraz prezrádzal, že Milesa vôbec nemá rada, a to aj napriek jeho postaveniu vo Williamsburgu. Elisabeth sa ho znova pokúsila obhájiť. „V listoch mi písal, že má veľa práce s prípravou Roth Hallu pre náš spoločný život.“

Pri tých slovách sa zachvela, pretože jej za posledných šesť mesiacov neposlal viac než dva listy. Namiesto toho jej posielal zbytočné extravagantné dary. Zlaté náušnice v tvare podkovy. Fľaškovozelené jazdecké nohavice, ananásy, citróny a limetky z jeho skleníka. Londýnsky koč. Už tie dary prestala rátať. Ani jeden nepozdvihol Isabeauinu nízku mienku, ktorú o ňom mala.

Elisabeth mala aj napriek jeho štedrosti obavy z budúcnosti. Nechcela jeho dary. Túžila po jeho prítomnosti. Ak bol ako jej otec, večne neprítomný... Bolo pre ňu ťažké veriť tomu, v čo dúfala. Šťastný domov a rodina pokope.

„Váš účes je *magnifique*, nemyslíte?“ utrúsila Isabeau, keď jej podávala príručné zrkadielko, aby si mohla prezrieť svoje pôvabné kučierky siahajúce po pleciah, parochňu s popraškom drahého ružového púderu a dve ešte ružovejšie pávie perá pri pravom uchu.

„Ja neviem.“ Elisabeth sa načiahla a odopla sponky, ktoré jej držali parochňu so starostlivo umiestnenými perami. „Púder už vychádza z módy takisto ako falošné znamienka krásy. Dnes večer chcem držať krok s novou módou.“

Slúžka nadvihla obočie, ale vzala parochňu a odložila ju na stojan, na ktorom vyzerala opustene a spláchnuto. Cestou zachytila vlastný odraz v zrkadle a pod čiapku si zasunula šedivý prameň uhľovočiernych vlasov. V strednom veku bola ešte stále príťažlivou ženou, takou tmavou, ako bola Elisabeth bledou.

„Už by sme sa mali poponáhľať, nemyslíte? Ale najprv...“
Isabeau sa načiahla za pávimi perami a znova ich pripla Elisabeth do vlasov, kým ona hľadela na hodinky ležiace na toaletnom stolíku.

Mešká.

Miles vždy meškal, zatiaľ čo ona si potrpela na dochvílnosť. Odložila príručné zrkadielko a usilovala sa nepodľahnúť frustrácii. „Zaujímalo by ma, čo asi dnes večer robí mama.“

Isabeau zdvihla zrak a v očiach sa jej zračilo porozumenie. „Vaša *mere* sa vráti, keď sa skončia tieto mrzutosti s daňami a čajom, či nie?“

Elisabeth nevedela. Mama odplávala do Anglicka – do kúpeľov – už pred mesiacmi. A mrzutostiam s daňami a čajom nebolo konca-kraja. Ozvalo sa tiché klopanie na dvere a tmlený hlas inej slúžky: „V salóne vás čaká nejaký džentlmen, milady.“

Nejaký? Azda nie jej snúbenec? Sucho sa pousmiala. Služobníctvo si zrejme už Milesa nepamätá. Najprv ju tá správa vzrušila, no hneď nato vychladla. Miles ju navštevoval len zriedka a v dlhých časových rozostupoch, takže jej zakaždým, keď ho videla, pripadal cudzí. Pri každom stretnutí jej trvalo takmer hodinu, kým si naňho znova zvykla. Dnešný večer nebude výnimkou. Možno si stratený čas vynahradia už v koči.

Isabeau ju odviedla k stoličke pri toaletnom stolíku. Obratným pohybom jej na krk pripla perlový náhrdelník. Táto rutina Elisabeth upokojovala. Bola na ňu zvyknutá. Vybrala sklenenú fľaštičku, otvorila ju a s pôžitkom sa nadýchla vône najnovšej voňavky z Londýna. Ružový muškát. Vzápätí sa však znova znepokojene zahľadela na svoj odraz v zrkadle.

Dnes večer jej všetko pripadalo nové. Jej voňavka, topánky, korzet, šaty. Ešte nikdy na sebe nemala takúto róbu ani sa necítila taká odhalená. Ramená jej síce zahaľovala bohatá čipka, no dekol bol rozhodne odvážny. Mala šaty z lastúrovoruzového hodvábu,

ktoré sa trblietali a prezrádzali každú krivku jej tela. Krajčírka sa tentoraz prekonala. Boli hodné kráľovnej Charlotty.

Pohla sa k dverám a usilovala sa aspoň trochu tešiť. „Nemala by som spoločnosť nechať čakať.“

Isabeau pri tých slovách prevrátila oči. „Rada by som čosi také počula aj z úst pána Rotha!“

Vyšla za ňou von na slabo osvetlenú chodbu a prešla s ňou k výklenku s vyzdobeným oknom a čalúneným kreslom. V zamatovo-čiernej tme sa za vylešteným sklom trblietal dážď, nie svit hviezd a dnu prenikal teplý vlhký vzduch. Tu sa modlievala. Isabeau zastavila, Elisabeth nakrátko sklonila hlavu a potom kráčala ďalej.

Po točitom schodisku schádzali čoraz nižšie. Isabeau jej cestou k otvoreným dverám do obývačky odtrhla vyčnievajúcu nitku a vyrovnala záhyby na nazberanej sukni. Lesklé zlaté a výrazne červené farby miestnosti boli pôsobivé aj vo svetle sviečky. Tie farby Elisabeth pripomínali britských vojakov odetých do červených uniforiem. Vošla dnu a Isabeau sa vzdialila. Pohľadom zaletela k mramorovému srdcu, kde čakala, že bude stáť Miles Roth.

„Lady Elisabeth.“

Prudko sa obrátila, sukňa jej zašušťala a zakrútila sa jej pritom hlava. Ach, ako pevne má stiahnutý korzet! Poobede sa málo najedla. Stál za ňou nejaký muž, no tvár mal skrytú v tieni. Natiahla ruku, aby si udržala rovnováhu. Len o kúsok minula operadlo stoličky a namiesto toho nahmatala rukáv kabáta. Zhora na ňu hľadel akýsi džentlmen. Zdvihla zrak a jeho tmavú hlavu uzrela len kúsok od jemných modrých oblakov na stropě. Nepoznala ho, ale Miles to rozhodne nebol. Miles bol od nej vyšší len o pár centimetrov.

„Pán...“

„Rynallt. Noble Rynallt z Ty Mawru.“

Čože? Okamžite si naňho spomenula. Noble Rynallt bol Milesov vzdialený bratranec. Taký vzdialený, že ani netušila, aké puto ich vlastne spája. Rýchlo lovila v pamäti tých pár informácií, ktoré

o ňom vedela. Bol to Walesan od kosti. Pán veľkého panstva pri rieke James. Nedávno mu umrela sestra. Bol právnikom a stal sa z neho mešťan. Marilo sa jej, že bol známy svojimi koňmi. Žeby vďaka pretekcom? Mal najlepšie kone vo Virgínii, ak nie vo všetkých kolóniách.

Istá si bola len jednou vecou. Bol tu, pretože Miles nie.

Jej údiv sa zmenil na rezignáciu. Trochu sa uklonila.

„Pán Rynallt, aké nečakané potešenie.“

„Asi skôr prekvapenie.“

Bola v rozpakoch. Ale aspoňže bol úprimný. „Pán Roth...“

„Zdržal sa.“ Zatváril sa akosi neisto, ospravedľujúco.

Usilovala sa na neho neďávať tak uprene, pretože jej zmysly zaplavili silné dojmy. Výrazné svaly a vôňa súkna a santalového dreva. Jeho odev bol neobyčajne vkusný a tmavý. Tmavomodrú vestu lemovala jemnučká línia striebornej nite a na krku mal zaviazanú kravatu smotanovej farby. Intenzívne vnímala farbu jeho očí, ale ostatné črty tváre jej unikali, pretože v nej rezonovali jeho slová: *Zdržal sa*.

Ohromene si sadla do kresla.

„Požiadal ma, aby som vás sprevádzal, kým nepríde,“ pokúsil sa o zmierlivý tón. „S vašim dovolením, samozrejme.“

Znel trochu rozpačito, veď aj mal prečo. Mal to byť zásnubný bál, ktorý na jej počesť usporiadal lord Dunmore v Paláci, a mala sa na ňom zúčastniť celá williamsburská smotánka. A ona naň nepríde so svojím nastávajúcím, ale s... cudzincom.

Bolo to horšie, než čakala. Oveľa horšie.

Jej výchova jej však nedovolila zabudnúť na dobré spôsoby. Prinútila sa k úsmevu. „Ďakujem vám za vašu láskavosť. Zdrží sa môj snúbenec dlho?“

„Verím, že príde hneď, ako to bude možné,“ odvetil a ponúkol jej rameno.

Nevedela síce, kto bol tento Noble Rynallt, ale svojím úctivým správaním jej dával najavo, že má všetko pod kontrolou. Jej obavy tým však vôbec nezmizli.

„Pri príchode som si všimol, že na vás čaká koč,“ poznamenal, keď zišli po hlavnom schodisku popri vrchnom sluhovi až k stupienku pri koči. „Pôjdem popri vás na koni.“

Vo vstupnej hale za nimi niekoľkokrát odbili hodiny starého otca. Báľ sa už začal. Lord Dunmore nemal rád oneskorencov. Ešte stále sa však môžu tváriť, že to urobili naschvál.

2

Prechádzali dlhou alejou na Palace Street, po mlákach, popri katalpách a mestských domoch vysvietených sviečkami. Noble upieral zrak na lampáš navrchu balustrády na konci cesty. Pred guvernérovým sídlom boli pristavené najrôznejšie druhy dopravných prostriedkov, ale žiadny z nich nebol taký prepychový ako ten, ktorý sprevádzal na koni. Bol smotanovej farby, na bokoch boli scény zo štyroch ročných období a bol neprehliadnuteľný. Noble v kolóniách nevidel nijaký koč, čo by sa mu vyrovnal.

Miles Roth mal veľa nedostatkov, ale rozhodne mu nechýbal dobrý vkus. A drahý. Keď sa tento vynález s nemeckými ocelovými pružinami ladne kĺzal smerom na sever, takmer nebolo cítiť jeho natriasanie. Elisabeth Lawsonová možno bola sklamaná, že Miles neprišiel, ale tento koč jej pocit určite neumocnil. Závesy boli zatiahnuté a Noble nič nepočul kvôli trhanému zvuku konských kopýt, ale vedel si predstaviť, čo sa odohrávalo vo vnútri. Keď ho zazrela slúžka lady Elisabeth, bola rovnako nespokojná, ako bola jej jasnosť prekvapená.

Postavil sa v strmeňoch a obzrel sa cez plece smerom k taverne Raleigh. Zamieri do nej hneď, ako sa bude môcť ospravedlniť. Teraz však na neho zo všetkých strán padali čierne steny vlhkej noci. Oveľa radšej jazdil ráno, keď sa horizont farbilo plameňmi nového dňa, ktoré postupne jemným svetlom zaplavovali priechlia obchodov, sedlové strechy a voňavé williamsburské záhrady. Tma mu pripomínala jeho stratu. Aj táto noc mu pripadala trochu melancholická, ovplyvnená tlakom, zhomom a nechcenými povinnosťami. Tiene zahnal tým, že sa začal rozpamätávať na to, čo vedel o mladej žene v koči, pre prípad, že by sa museli zhovárať.

Elisabeth Lawsonová bola trochu bledá, ale aj tak pekná a správy o meškaní svojho snúbenca zvládla elegantne. Zrejme v tom už mala cvik. Noble bol jej spoločníkom prvýkrát, kolovali však žarty o tom, že Miles Roth už namiesto seba k podobným službám prinútil viacerých mužov, akoby dúfal, že jeho snúbenica sa do niektorého z nich beznádejne zamiluje. Noble však zo seba robil blázna len preto, že ho o to požiadal Henry. Veľmi dobre si uvedomoval, že pri plnej čaši sa jazyk rozviaže a patrioti môžu veľa získať. Toto však bolo poslednýkrát, čo sa podujal na takúto riskantnú úlohu.

Batožinu nechal v taverne Raleigh a celú cestu sa modlil k Prozreteľnosti, aby sa lady Elisabeth nevypytovala na skutočný dôvod, prečo sa Miles Roth zdržal. Noble by jej neklamal. „Zdržal sa“ znelo lepšie, ale „ľahko sa poddal vlastným žiadostiam“ by bolo pravdivejšie. Miles sa s kockami v ruke riadil pozláteným mottom nad kozubom taverney v miestnosti Apollo: *Hilaritas sapientiae et bonae vitae proles*. Zábava je potomkom múdrosti a blahobytu.

Nepochyboval o tom, že Patrick Henry ľahko otupil Milesove zmysly pri výčape a pohároch s liehovinami. Dnes v noci však jeho svojhlavý bratranec nielen hazardoval, ale nechával na seba čakať ženu ochotnú vziať si ho a hrozilo, že si pohnevá jej vplyvného otca a guvernéra Dunmora. Aj Noble cítil, že stojí na tenkom ľade, lebo

po mesiacoch vyhýbania sa spoločnosti odložil smútočný odev, aby sa zúčastnil na bále, ktorý bol taký labužnícky ako krabia polievka, čo jedol minulý týždeň. Túžil po tichu Ty Mawru, ktorý ležal ďaleko na juhu po Quarterpath Road. Vrava a hlasný smiech, čo sa ozýval z guvernérovho paláca, tento príjemný večer kazili. Williamsburg bol ako vred, ktorý bolo treba prasknúť.

Elisabeth sa pomrvila na zamatovej poduške sedadla a bola rada, že čierna tma zakrýva jej napätú tvár. I tak vedela, že Isabeau cíti jej zmätok tak zreteľne, ako si ona uvedomovala jej. Akoby sa vznášal a krútil v uzavretom priestore medzi nimi.

„Pokrčili sa vám ružové pierka, však?“ zamrmlala Isabeau a v jej francúzštine bolo cítiť obavy. „Váš nastávajúci by sa mal hanbiť! Zmeškať svoj zásnubný bál!“

„Nemyslím na Milesa Rotha,“ priznala sa Elisabeth. „Ale naňho.“

„Na pána Rynallta? *Oui, oui*, konečne prestal trúchliť.“

„Zdá sa, že áno,“ odvetila Elisabeth sucho.

V koči bolo teplo a Isabeau vytiahla vejár. „Na bále bude veľmi veľa krásavíc, ktoré sa budú usmievať, aj keď vy nie. Keby len nevyzeral ako zlosyn.“

„Zlosyn?“ Elisabeth v tme vyvalila oči na slúžku. „To by som nepovedala.“

„Nie?“ spýtala sa Isabeau piskľavým hlasom, žmoliac si ruky. „Pôsobí na mňa – ako to vravíte? Ako lotor, zločinec. Čierny ako pirát v tom jeho tmavom oblečení. Vraví sa, že má v sebe viac cigánskej než waleskej krvi.“

„Ako to, že o ňom toľko vieš?“ Bola to hlúpa otázka, pretože Isabeau poznala takmer každého v okolí Williamsburgu. Bola hrdá na to, že sa tomu miestu dostala pod kožu.

„V meste o ňom kolujú všelijaké klebety.“